

M. TANER TARHAN

*Agabeyin
Prof. Dr. M. Siper'in
en iyisi
nimin ve
sevgili*

A N A R K E N

21/6/89

[Signature]

ANADOLU
ARAŞTIRMALARI

JAHRBUCH FÜR KLEINASIATISCHE
FORSCHUNG

X

AYRI BASIM

*16=ab 221
→=ab 218*

EDEBİYAT FAKÜLTESİ BASIMEVİ
İSTANBUL — 1986

ÇEKÜL KÜTÜPHANESİ

DEMİRBAŞ NO. *ab221*

SINIFLAMA NO. *ab218*

BAĞIŞCI

GELİŞ TARİHİ

A N A R K E N

Nice «Evlât»tan,

sevgili hocaları

Prof. Dr. U. Bahadır ALKIM'a...

Bizlere «*evlât*» diye seslenen, bilimini coşkulu bir sevgiyle aktaran, sevgi dolu nefes yok artık... Bilim dünyası değerli bir üyesini, Türk arkeolojisi öncülerinden birini, yorgun bir savaşçısını daha kaybetti.

Hayatı noktlayan kaçınılmaz «son» dâima hazîn, ardından eserler ve yetişkin kuşaklar bırakabilmek ise sonsun bir mutluluktur... Bir de anılar kalır geriye, gerçek sevginin izlerini yaşatan... Sevgili Bahadır hoca bu mutluluğu yaşamıştır ve yaşatmaktadır...

Gerçek bir bilim adamının tüm nitelikleri bir yana, davranışları, nezâketi, hâl-hatır soruşu, giyim-kuşamı ve renkli kişiliğiyle, günümüzde ender rastlanan «Eski İstanbul Efendisi»nin son temsilcilerinden biridir... Diğer taraftan, mistik dünyanın sınavlarından geçmiş, yüzyıllar ötesindeki bir Türkmen dervişinin olgunluğu, hoşgörüsü ve teslîmiyeti görülür... Hüznü, kederi ve «sonunu» bile tevekkülle, sevgiyle sessizce yorumlayan...

Bilimsel ya da günlük sohbetlerin yapıldığı küçük, dost meclislerinde «*ben*» demez «*fâkir*» deyimini kullanır : «*fâkir gitti...*», «*fâkir çalıştı...*», «*fâkir yazdı...*». Bu, kendine özgü, bir anlamda «muzipçe» yansıtılmak istenen bir alçakgönüllülüktür.

Başkalarında bir anlam taşımayan -her an kullanılmaya hazır- boy boy, renk renk kalemler, minik bir çakı, çekmecelerinin binbir köşesinde inzivada gibi görünen -iğneden ipliğe kadar- akla gelmedik gerekli herşey kişilik sahibidir onun ellerinde... Masasının üzerindeki -yanmaya her an hazır- kibrit ve mum... Mumu yakarken muzipçe gülümser : «*fâkir tedbirlidir*» der... Güleç yüzü gibi ay-

dınlanırken etraf, içinizi sımsıcak bir sevgi duygusu kaplar... Becerili ellerinden, nur yanaklarından öpesiniz gelir...

Ayrılmaz parçası -dolu ve ağır- emektar çantayı usanmadan taşıyan zarif silüet, fötr şapkasını kibarca çıkartarak, sevgi dolu, gözbebekleriyle gülen bir tebessümle selâmlar... Alışlagelmiş saygıdan da ötedir içinizi saran duygu... Sevginin yarattığı bir saygıdır bu...

Bizim kuşaktan Ali M. Dinçol'un naklettiği ve bizlerce çok sevilen, anekdot hâline gelen bir anı : sevgili Bahadır hoca, kütüphânesinin raflarında bir kitabı araştırırken, açık duran dolabın kapağın başcağızını çarpar ve döner «*Pardon*» der... İçten gelen saygı alışkanlığının, ince bir nezâketin ilginç bir örneğidir bu...

Karatepe'de, Gedikli'de, İkiztepe'de... onunla birlikte çalışma mutluluğuna eren yakın çevresinden, yıllarca zevkle, hayranlıkla dinlediğimiz anılar zinciri uzanır durur : kazıda, yoğun bir çalışma günü daha sona ermiş, akşam yemeğinin hazırlıkları yapılmaktadır... Koltuğuna otururken -kendine özgü vurgusuyla- «*Allah*» dedikten sonra, çevresindekilere dönüp,çoşkuyla seslenir «*Allah deyiniz*»... Bu sesleniş, tatlı bir sohbetin başlangıcıdır, yorgunluk çayları ile yudumlanan mutluluğun paylaşılmasıdır... Ardından arkeologun romantizmi başlar, ince bir duygusallık dile gelir... Binlerce yıl ötesine gidilir... Suskun höyüklerden geçmiş canlanır... Eliyle karşı yamaçtaki tarlaları işaret eder... Rüzgârla dalgalanan, ürperen, dizi dizi binlerce sarı başak, kâh Hitit ordusu olur, kâh ilerleyen Assurlu düşman : «*...Bakınız ordular ilerliyor dalga dalga...*» ve başakların esrarengiz hışırtısı, tarihin sesi oluverir o an...

Sevgili hocam... duyuyormusunuz şimdi... göç başlamış... kağnılar yüklü, binlerce yaya, atlı... tepeden tırnağa pusatlı... akıyorlar sana doğru... höyüklerde selâm duracaklar, aziz hâtıran önünde...

M. Taner TARHAN